

Випадок у лікарні

Анатолій Дімаров

Не терплю хропунів.
Можуть же полікуватися! Можуть!
Не лікуються, труять іншим життя.
Мені підселили хропуна з хропунів.
Мені, у якого сон наче в зайця!
Рип — і я вже схопився.
Трісь — і я вже на рівних.
Що?! Де?! Вуха локаторами, і серце під горлом.
А тут над самісіньким вухом божевільні рулади сусіда.
Ніч терпів... Другу... Відчуваю, що збожеволію.
Поскаржився черговому лікареві.
— Терпіть, голубчику. Всі палати забиті.
Терпіти?.. З глузду з'їхати?.. Не на такого напали! Потинявсь-потинявсь коридором,
шукаючи, де б послатися, коли всі поснуть,— знайшов!
Симпатичний закуток, де сиділа чергова сестра. Стіл, шафа, а навпроти — диван.
Те, що треба!
Зачекав до одинадцятої, коли вся лікарня провалилася в сон, зібрав постіль — і до
закутка.
Сестри ж уже немає, сестра десь куняє, зібгавшись калачиком...
Добіг, а сестра на дивані. Вкрилася ковдрою, посапує солодко.
Що маю робити? Таж біля дивана он місце! Примощуся, посплю до п'ятої (завжди
прокидався о п'ятій) та потихеньку й змотаюсь.
Послався, ліг і провалився у сон.
І треба ж, щоб якась нечиста сила надумалась о четвертій подзвонити в лікарню.
Сонна сестричка зірвалася та й стрибонула босими ногами мені на живіт.
Я теж спросоння обома руками вчепився їй в ноги...
Вам доводилось чути, як вищить збожеволіла пожежна машина?
А мені довелося.
Шибки вилітали. Стеля осипалася. Хворі в коридор вискакували.
Одкачували сестричку до ранку.
Розгніваний завідувач, коли йому доповіли, наказав:
— Переселити у бокс! Бо він мені всіх сестер перегвалтує!
Переселили. Пенал три на чотири. Вузьке ліжко й рахітичний стілець. Лікар,
сестра тільки боком заходять.
Зате тиша вночі, як у могилі.
Кр-р-расота!